

[Nielsen-Man.]

Virkeligheden forsvinder. Hvis Udvalget i Praksis er ophævet, har jeg altsaa ikke været i Stand til at opdage det; det kan være min Fejl.

Alt i alt er det foreliggende Lovforslag efter Omstændighederne fornuftigt og forsvareligt, og jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale hurtig og velvillig Behandling og Gennemførelse af det her i det høje Ting.

Det samme gælder det andet lille Lovforslag, som har nøje Tilknytning til det først omtalte, nemlig Forslaget om Ændring i Lov om offentlig Forsorg. Det giver det sociale Udvalg en Bemyndigelse til at konstatere Rigtigheden af de Forklaringer, en trængende giver, og Udvalget har ogsaa Bemyndigelse til i visse Tilfælde at henvende sig til den paagældende Arbejdsgiver for at faa at vide, hvilken Løn vedkommende trængende har indtjent. Endvidere gives der Administrationen Bemyndigelse til at straffe vedkommende Arbejdsgiver med en Bøde, hvis han ikke opfylder sine Forpligtelser, hvis han med andre Ord viser Forsømmelighed. Dette hører nøje med til Lovforslaget om Ændringer i Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring. Jeg kan anbefale ogsaa dette lille Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling.

Jørgen Jørgensen: De første Paragrafer i Lovforslaget gaar jo ud paa en à jour-Føring af de hittidige Formuegrænser. Det er naturligvis i fuldstændig Overensstemmelse med Pengenes almindelig dalende Værdi, der berettiger og selvfølgeliggør, at man foretager disse Forhøjelser.

Jeg hilser ligesom det ærede Medlem Hr. Nielsen-Man — og jeg kan sige med endnu større Glæde end det ærede Medlem —, at man nu gaar over til den overenskomstmæssige Løn, til det Begreb, som vi jo alle alligevel gennem mange Aar har været nødt til at regne med. Det var for saa vidt kun en Fiktion, naar man troede, man kunde komme igennem med Udtrykket „sædvanmæssig Løn“. Det kan man nemlig ikke, naar Begrebet ikke anerkendes af dem, hvem Lønnen angaar. Derfor er det fornuftigt, at den højtærede Arbejds- og Socialminister her gør rent i Stuen og siger: nu vil vi ikke snakke mere om det, nu tager vi Tingene, saaledes som de foreligger.

Som Tilfældet har været med de foregaaende ærede Talere, er det vel ogsaa nødvendigt for mig at sige et Par Ord ved den afdødes Begravelse og et Par Ord til de efterladte. Arbejdskortene var der jo nogle, der troede paa, men det viste sig, at der,

hvor de skulde virke, virkede de ikke. De virkede ikke i Byerne — der var jo heller ikke mange, der troede paa, at man kunde bruge dem inden for de virkelige Fag, at de kunde faa nogen Betydning der —, og ude paa Landet vilde man ikke have med dem at gøre hverken fra den ene eller den anden Side. Derfor er det fornuftigt, at man ogsaa her tager Udviklingen til Følge og siger: det kan ikke nytte at opretholde et System, som ingen vil bruge.

Kontrollen lægges nu stort set helt i Arbejdsdirektørens Hænder. Nu er jeg saa heldig, ligesom det ærede Medlem Hr. Nielsen-Man, at kende til Embedsførelsen i Direktoratet, og jeg føler mig for saa vidt ganske tryk ved, at man giver denne Bemyndigelse til Institutionen, fordi det er min Erfaring, at der gaar man uden Skelen til den ene eller den anden Side lige løs paa Sagerne og arbejder dem igennem ud fra rent saglige Motiver. Man paakalder Arbejdsgivernes Bistand eller gennemtvinger den, og det er efter min Opfattelse ogsaa det eneste, der er at gøre.

Jeg er tilfreds med, at man har indført Bestemmelsen om Stikprøver. Vi, der lever ude i den brede Befolkning, hvor man gerne vil tage lidt let paa Sagerne, kan kun være tilfredse med, at man navnlig i de smaa Kasser — og det er jo der, det kniber — stadig har det hængende over Hovedet, at der kan blive taget en Stikprøve for at faa undersøgt, om en Mand har været baade til Kontrol og paa Arbejde samme Dag, for det kan naturligvis med en Smule god Vilje fra begge Sider lade sig gøre, og det har ladet sig gøre, ogsaa medens vi havde Arbejdskortene.

Jeg er selvfølgelig af den Opfattelse, at Kontrol er nødvendig, men jeg er ogsaa af den Opfattelse, at en virkelig Kontrol kun kan føres af Kasserne og naar Kasserens Hjerter er med i det. Man kan lave alle de Kontrolforanstaltninger, man vil — hvis man ikke har Kasserens Repræsentanter bag sig, gaar det hele i Fisk. Men jeg er fuldstændig rolig ud fra den Betragtning, at ingen mere end Kasserne selv maa være interesseret i en virkelig gennemført Kontrol og en ordentlig Afklapsning af Svindlerne. Vi er jo efterhaanden som Følge af hele Leveomkostningsniveauet i Landet kommet op i Nærheden af den almindelige overenskomstmæssige Løn, naar der ikke er Tale om Akkordsatser, hvad angaar Udbetaling af Understøttelser til en hel Masse arbejdsløse Medborgere — en hel Masse arbejdsløse har vi jo heldigvis ikke i Øjeblikket, men saaledes er Rammerne —, og